

камъ. Събранието се уплаши и прие искането на княза (1881 г.).

Подиръ това князь Александъръ започна да управлява самичккъ България безъ Народно събрание. Той повика отъ Русия за министри двама генерали: *Соболевъ* и *Каулбарсъ*. Ала тѣ се скараха съ българитѣ и съ самия князь Александъръ, когото обвиняваха, че слуша повече нѣмцитѣ, отколкото руситѣ. Въ България настѣпиха бъркотии. Князь Александъръ се ядоса, уволни рускитѣ генерали, възвърна пакъ Конституцията, свика Народното събрание и назначи за министри Петко Каравеловъ и други народни хора, които направиха много добри работи за народа (1883 г.). Две години България прекара въ миръ и много напредна.

Презъ есента 1885 г., както знаемъ, българитѣ въ Южна България направиха бунтъ и прогласиха Съединението на Румелия съ Северна България. Князь Александъръ прие Съединението, затвърди го и го запази отъ външни неприятели.

Победата, спечелена въ войната, възвърна на князь Александра народната любовъ и почитъ. Той се върна съ победоносната войска отъ бойното поле съ гордостъ, като победителъ (1886 г.).

Оставката на княза

Тъкмо въ това време, когато князь Александъръ смѣташе да започне мирно управление, дойде нова беда.

Нѣколко офицери, недоволни отъ князь Александра, скроиха планъ да го изпждятъ отъ България, понеже рускиятъ царь Александъръ III не го обичаше, а Русия трѣбваше да бжде винаги покровителка на България. Тия офицери вдигатъ една дружина и юнкеритѣ, стигатъ въ двореца презъ августъ 1886 г. и подаватъ на княза да подпише готовъ указъ, че се отказва отъ престола. Князь Александъръ, като видѣ въоръженитѣ